

Si Anita at si Tonya

Maaga palang ay bukas na ang *bakery* ni Anita, isang panadero sa kalye Grande na nasa kanyang 50s. Handa na ang mga maiinit na pandesal na inihain niya sa *display* para maipaninda. Dedikado sa trabaho at *competitive* si Anita. Matagal na rin siyang nasa negosyo at kilala ang kanyang mga tinapay sa kanilang barangay. Maya-maya ay nakarinig siya ng sigaw mula sa kabilang dako ng kalye. Ang boses ay galing kay Tonya, isang babaeng nasa kanyang 50s na may-ari rin ng isang *bakery*. “Naku nakita ko nanaman ang mukha ni Anita!” na kanya namang sinagot ng “Umagang umaga Tonya, huwag mo akong sinusubukan.”

Magkatapat lang ang *bakery* ni Anita at ni Aling Tonya. Kada umaga, maamoy ang bagong lutong mga tinapay sa magkabilang dako at maririnig ang mga pangungumbinsi ng parehong panadero sa kanilang mga *customers*. “Psst! Uy, mareng Grace! Bili ka dito, bibigyan kita ng discount! Tatlong pandesal, limang piso nalang!” aniya ni Anita. “Huwag kayong bumili diyan, luma na mga sangkap niyan! Balita ko expired na, ginagamit pa rin niya!” sigaw naman ni Tonya.

Halos isang dekada nang nakatayo ang kanilang mga tindahan, at kasing tagal din noon ang kanilang pakikipagbangayan. Sa mga unang taon ng kanilang negosyo, kung anu-anong mga gimik ang sinimulan nina Anita at Tonya, magkalamangan lang ng mga *customers*. Noong nagpapintura ng tindahan si Anita, sumunod rin si Tonya. Naglagay pa siya ng samu’t saring dekorasyon at pinalakihan ang karatulang *TONYA’S BAKERY*. Noong nagpalawak ng tindahan si Tonya, nagpa-*renovate* din si Anita. Kung may panibagong *recipe* na isasama sa paninda ang isa, gagawa rin ng panibagong *recipe* ang isa.

Kinabukasan, sa pagbukas ni Anita ng kanyang *bakery* ay inaasahan na niya ang malakas na tili ng boses ni Tonya. Ano nanaman kaya ang sasabihin ni Tonya ngayon. Maya-maya ay napansin niyang tahimik ang kabilang *bakery*. Wala siyang narinig ni katiting na ingay. Hindi rin nagbukas ng tindahan si Tonya.

Sa pagtatapos ng araw ay hindi mapigilan ni Anitang matuwa sa nangyari. Bukod sa wala siyang narinig na panlalait ay mas dumami pa ang kanyang mga *customers*.

Lumipas ang mga araw, tumahimik na ang mga umaga ni Anita. Wala nang humihyaw, wala nang nanlalait. Pero habang tumatagal ay dahan-dahan na rin siyang nababahala. Bakit kaya nagsara ng tindahan si Tonya?

Lumipas pa ang ilang linggo at hindi pa rin nagbubukas ng tindahan si Tonya. Gusto nang malaman ni Anita ang dahilan, pero hindi niya kayang makausap ng harapan si Tonya.

Nagsimula siyang mag-isip ng mga rason. Hindi kaya naging *online seller* nalang si Tonya? Pumapangit na ang ekonomiya, at hindi malabong maghanap siya ng ibang mapagkakakitaan. Sinubaybayan ni Anita ang mga *posts* ni Aling Tonya sa kanyang *social media*, nagsimula na siyang magtanong-tanong sa mga kapitbahay at nakipagchismisan siya sa mga *customers* na

napapadaan sa kanyang tindahan. Hindi niya mapigilang magtanong kung may nabalitaan sila. Sa pagdaan ng mga araw, wala siyang nakuhang sagot.

Lumipas pa ang ilang araw, hindi na nakayanan ni Anita ang gabi-gabing pagkabahala niya sa nangyari. Hindi na siya makatulog, at nagrereklamo na rin ang mga *customers* dahil pumangit na ang lasa ng mga tindang tinapay niya.

Naisip niyang hindi niya makukuha ang sagot sa ibang tao, makukuha niya lang ito kay Tonya.

Kinatok niya ang bahay ni Tonya at naghintay. Pagkabukas ng gate ay sinalubong siya ni Tonya. Nagulat si Anita. May malaking *bandage* na nakapalibot sa lalamunan ni Tonya. Walang boses na lumalabas sa bibig niya.

Sa pagsunod ng mga araw ay makikitang muling nagbukas ng tindahan si Tonya. Nabawasan ang mga *customers* ni Anita at nagsibalikan ang iba kay Tonya. Sa pagsilip ni Anita sa kabilang tindahan ay iniangat ni Tonya ang malaking piraso ng papel na nagsasabing "Huwag ka nang umasang makakabenta ngayon!" Napangiti sa Anita, at nagsulat sa papel, "Pagbibigyan kita sa ngayon, Tonya."